

at de Udtalelser, som det ærede Medlem kom med, ansøgte mig ikke. Ganske vist kan der være noget at rette forskellige Steder i de forskellige Kommuner; jeg skal ikke hævde, at Kommunerne i sin Helhed ere fri for Brøst, det have de tværtimod, selvfølgeligt. Og det er ogsaa en Selvfølge, at den Passus, som det ærede Medlem særlig hager sig fast i, nemlig det: principielt at stille det som en Betingelse for, at Forældre kunne faa Alderdomsunderstøttelse, at de ikke ho hos deres Børn, kan være Tvivl underkastet; deri vil jeg give det ærede Medlem Ret. Ganske vist kan man sige i al Almindelighed, at Børn, i alt Fald de Børn, der have noget til overs for deres Forældre, ogsaa ville føle, at de have en vis Blygt til at hjælpe Forældrene, naar de have Raad dertil. Men det har selvfølgelig været uflogt handlet af Kommunerne i flere Tilfælde, hvor de have nægtet vedkommende Understøttelse, fordi de mente, at Børnene nok kunde understøtte dem, og hvis det skulde konstateres, hvad jeg har hørt, skal være Tilfældet, at vedkommende har faaet Resolution for, at han ikke kunde faa Alderdomsunderstøttelse, forinden han var flyttet fra Sønnen, saa tror jeg, at det er en Fejtagelse fra Autoriteternes Side, og jeg tror heller ikke, det er et Princip, der vil blive opretholdt. Det var kun disse Bemærkninger, jeg ønskede at gøre over for det ærede Medlem i denne Sag.

Forlagsstilleren (Bluhme): Den ærede Ministers Udtalelser vare jo ikke aldeles afvisende, om end ikke meget sympatistiske over for Lovforslaget. Naar Ministeren mente, at det var uretfærdigt mod Kommunerne, naar der i Lovforslaget staar: „For saa vidt en Kommune i det løbende Aar forbruger mere til Alderdomsunderstøttelse end modtaget fra Staten, maa den selv tilskøde Resten“ saa er det jo ikke andet, end hvad der sker i det Dødblik, en Kommune har Brug for flere Penge end det dobbelte af, hvad Staten giver; saa maa den ikke alene selv betale det, men ogsaa betale det, Staten ikke kan naa at give af sine egne Midler, og det er det, jeg mener vil undgaa ved, at Loven bliver forandret omtrent i den Retning af det af mig i Forslaget antydede. Saa snart Tilskuddet paa 2 Millioner er indtraadt, vil der allerede være pundet betydeligt, men naar man senere vedtager, at Staten skal tilskøde omtrent det, der er brugt i det foregaaende Aar, ville Kommunerne rigeligere og bedre kunne støtte alle dem, der have Trang dertil, uden at man derfor behøver at forudsætte, at Kommunerne

ere flottere end nødvendigt. Thi for det første skulle de selv betale en vis Kvotabel deraf, og for det andet bliver det dog til syvende og sidst os selv, der skulle betale Pengene, enten de saa gaa i Statskassen eller Kommunekassen. Det var en bedre og en heldigere Fordeling. Det kan gerne være, at det er for tidligt at komme med et saadant Forslag, og Ministeren vilde jo absolut intet have med det at gøre, men jeg har den sikre Overbevisning, at Forslag i den Retning ville komme det ene Aar efter det andet og ville vedblive at komme, indtil Staten paa en fyldigere Maade overtager de Forpligtelser, den bør tage, over for Alderdomsforsørgelsen. Med Hensyn til det særlige Tilfælde, jeg har fremdraget, gjorde Ministeren nogle Bemærkninger, der egentlig talte forbaviede mig. Han sagde, at man skulde komme med særlige Love, f. Eks. for Veteraner, for at staffe dem en Slags Pension. Jeg tror, at der i saa Henseende eksisterer, hvad der kan være, idet vi jo for det første have en Invalidforsørgelseslov, som den ærede Finansminister imidlertid ganske vist ikke vil lade gøre Fyldest i den Udstrækning, som Ordene utvivlsomt hjemle, og de en Gang fastslaaede Midler tillade, saa der kan det ikke nytte at komme. Men dernæst er der jo en anden Ting, og det er, at man vel maa sige til dem: Det Løfte, som I have faaet af Folket, af hele Befolkningen i Eders Ungdom, da I gik med i Krigen, have vi en moralsk Forpligtelse til at indfri. Jeg kan ikke indse, at den højtærede Minister kan gaa fra dette. Han maa jo vide ligesaa godt, som jeg, baade, at Løftet i rigelig Maalestok blev givet, da vi vare unge, og hvorledes det er blevet indfriet. Det sidste kunne vi se paa vore Fattiggaaarde, hvor der sidder Folk med Krigsmedailler. Nej, siges der saa ganske vist, at vi ikke skulle forherlige de militære Fortjenester, at det var ingen særlig Fortjeneste at have været med i Krigen, og det er rigtigt, jeg er saa kras en Modstander af alle Fraiser i saa Henseender, som nogen kan være, men det en Gang givne Løfte kan Samfundet ikke komme bort fra. Med Hensyn til Befolkningen paa Beskiktheden, har jeg fremhævet Befolkningen i sin Helhed, og jeg holdt mig netop ikke til Redningsmandstabet, fordi dette Redningsmandstap jo har Afgang til Pension. Min Mening er, at hele Befolkningen derovre fører et Liv, som fortjener at støttes herfra; og naar den enkelte Mand særlig har udmærket sig og har faaet en saadan Medaille, som den ærede Minister omtalte og kaldte „Medaillen for druknede Redning“, forekommer det mig, at Samfundet ikke kan være andet bekendt end